

ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΩΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ

Της Κατερίνας Χαραλαμπίδου

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΚΩΣΤΑΣ
- B) ΣΤΑΥΡΟΣ
- Γ) ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

Ο Σταύρος τρέχει μέσα στις σκάλες του σχολείου αναστατωμένος πηγαίνοντας προς το ερημικό παράθυρο του πάνω ορόφου.

ΚΩΣΤΑΣ:
Καλησπέρα.

Κοιτάει έξω καθώς κάθεται στο θρανίο κάτω από το παράθυρο.

ΣΤΑΥΡΟΣ:
Γεια.

Ψάχνει κάτω, γύρω από τον Κώστα με τα μάτια του, το τετράδιο που έχει χάσει.

ΚΩΣΤΑΣ:
Αυτό ψάχνεις;

Σηκώνει το τετράδιο που δεν φαινόταν και δείχνει ένα μαύρο τετράδιο.

ΣΤΑΥΡΟΣ:
Ναι αυτό μου ανήκει. (Λέει εκνευρισμένος.)

ΚΩΣΤΑΣ:
Όχι τόσο γρήγορα, πρώτα θέλω να μου πεις αν θα ήθελες να συνεργαστούμε και να κάνουμε αυτούς τους στίχους μουσική.

ΣΤΑΥΡΟΣ:
Γιατί να θέλω να κάνω κάτι τέτοιο; Γιατί να θέλω να συνεργαστώ μαζί σου; Δες πως είσαι. (Μιλάει γεμάτος με ειρωνεία.)

ΚΩΣΤΑΣ:

Για πες μου λοιπόν πώς είμαι; Έτσι από περιέργεια. **(Χαμογελάει και συνεχίζει να κοιτάει το παράθυρο.)**

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Απλά δες τον εαυτό σου στον καθρέφτη. Με αλυσίδες, μαύρα και λογικά ακούς μουσική που ουρλιάζουν και δεν τραγουδούν και αυτό το αποκαλούν μουσική.

ΚΩΣΤΑΣ:

Ξέρεις κάτι, είσαι πολύ χαζός που με κρίνεις μόνο από την εμφάνισή μου, πόσο μάλλον χωρίς να με γνωρίζεις. **(Αρχίζει να αλλάζει τον τόνο της φωνής του από την ταραχή.)**

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Δεν χρειάζεται να σε ξέρω, απλά δες πώς είσαι. **(Σηκώνει το χέρι του σαν να θέλει να του δείξει κάτι.)**

ΚΩΣΤΑΣ:

Πόσο μικροαστικός. Κάνεις αυτό που σου έκαναν τα άλλα άτομα από το προηγούμενο σχολείο σου σε εμένα. **(Τον κοιτάει στα μάτια.)** Πόσο σε είχε πειράξει άραγε; Ξέρεις κάτι, χέστηκα για την άποψή σου, γιατί εγώ είμαι καλά με τον εαυτό μου, οπότε δεν πάει να λες εσύ ό,τι θέλεις. Γράφω την κοινωνία, όπως λέει και η αδερφή μου, σε ένα ζευγάρι κόκκινες ψηλοτάκουνες γόβες γιατί όσο εγώ ανεβαίνω αυτοί μένουν στον πάτο.

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Ξέρεις για το... **(Κοιτάει κάτω και μαλακώνει τη φωνή του.)**

ΚΩΣΤΑΣ:

Φήμες έχω ακούσει, μόνο φήμες, αλλά δεν μου αρέσει να κρίνω τους ανθρώπους από την εμφάνιση. **(Τον διακόπτει και κοιτάει πάλι έξω από το παράθυρο.)**

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Συγγνώμη. **(Κοιτάει ακόμα κάτω.)**

ΚΩΣΤΑΣ:

Δεν πειράζει. **(Τον κοιτάει στα μάτια.)** Μια συμβουλή, μην κρίνεις τους άλλους έτσι γιατί μόνο εχθρούς θα κάνεις.

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Εσύ τι δουλειά έχεις εδώ πάνω;

ΚΩΣΤΑΣ:

Όπως εσύ, έτσι και εγώ δεν έχω φίλους. **(Τον κοιτάει στα μάτια καθώς ο Σταύρος κάθεται δίπλα του.)** Όλοι κάνουν αυτό που έκανες εσύ, κρίνουν χωρίς να ξέρουν.

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Τουλάχιστον εσένα το κάνουν μόνο για αυτό.

ΚΩΣΤΑΣ:

Μπα, όχι μόνο για αυτό, πριν από ένα χρόνο και για τα κιλά μου. Μόνο που τότε με ένοιαζε, είχα έρθει σε σημείο που έτρωγα στο σπίτι, όταν έτρωγα δηλαδή, και μετά ξερνούσα.

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Ξέρω πως είναι. (Λέει συμπνετικά)

ΚΩΣΤΑΣ:

Τίποτα δεν ξες. (Λέει νευριασμένος) Γυρνούσα σπίτι και δεν μπορούσα να με βλέπω στον καθρέπτη.

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Και μετά;

ΚΩΣΤΑΣ:

Μετά άλλαξα, μόνο που όταν άλλαξα δεν ήξερα αν το έκανα για εμένα ή για αυτούς. Ακόμα και όταν άλλαξα πάλι κάποιος κάτι είχε να πει, οπότε απλά τους έγραψα όλους. (Λέει ήρεμος)

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Γιατί γινόταν αυτό;

ΚΩΣΤΑΣ:

Γιατί πολύ απλά ήμουν το παιδί χωρισμένων γονιών που είχε πάντα αυτό που θέλει, πόσο μάλλον που είχα παραπάνω κιλά και φαίνεται αυτό τους εκνεύριζε.

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Εγώ μια φορά δεν μπορώ να το κάνω, το παρελθόν θα με κυνηγάει παντού. (Τρίβει τα χέρια του στο παντελόνι.)

ΚΩΣΤΑΣ:

Εσύ το αφήνεις.

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Δεν ξέρεις, για αυτό το λες.

ΚΩΣΤΑΣ:

Κοίτα εγώ σε εμπιστεύτηκα, τώρα αν θες εσύ να το κάνεις, είναι δικό σου θέμα. Πάντως να ξες, εγώ τους ένιωσα αυτούς τους στοιχειωμένους, με λύπηση γεμάτους στίχους.

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Στο προηγούμενο σχολείο έχω να σου πω πως το να κοροϊδεύουν μέσα στα μούτρα μου ήταν το λιγότερο, όπως και το να μου παίρνουν τα πράγματα και να μου τα σπάνε ή να τα πετάνε. Ο λόγος ήταν απλά για να γελάνε όταν έμπαινα σε αυτούς τους άδειους κάδους για να πάρω τα πράγματά μου. (Ο Κώστας τον κοιτάει με ένα βλέμμα κατανόησης) Άλλα πράγματα που άντεξα ήταν οι βρισιές και οι χλέπες που ρίχνανε όπου και να με έβρισκαν, ακόμα και μέσα στις τουαλέτες είχαν γράψει στους τοίχους ό,τι μπορείς να φανταστείς. Μια φορά θυμάμαι μου είχαν σπάσει το χέρι. Στους γονείς μου δεν είπα τίποτα, δεν νομίζω να κατάλαβαν, μόνο στο χέρι χτυπούσαν, ξέραν που βαρούσαν και γιατί.

ΚΩΣΤΑΣ:

Έχεις περάσει και εσύ πολλά. **(Στεναχωριέται)**

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Είμαστε ακόμα στην αρχή περίμενε. Έχεις προδοθεί ποτέ από φίλο;

ΚΩΣΤΑΣ:

Δεν είχα και ποτέ φίλους, προσπάθησα να κάνω αλλά όλοι με αποφεύγαν για το φαίνεσαι, γιατί πολύ απλά δεν ήμουν σαν αυτούς.

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Δεν θες να το πάθεις. Άκου λοιπόν. Είχα μια φίλη που αποδείχθηκε διπρόσωπη. **(Παύση για κάτι δευτερόλεπτα)** Τις έλεγα τα πάντα, ό,τι με πονάει, ό,τι με πληγώνει και αυτή πίσω από την πλάτη μου τα έλεγε σε αυτά τα τόσο καλά παιδιά. **(Λέει ειρωνικά)** Αυτά με την σειρά τους πατούσαν εκεί που πονάω και μάλιστα άσχημα.

ΚΩΣΤΑΣ:

Οι άνθρωποι πολλές φορές γινόμαστε αχρείαστα κακοί. Εσύ το έχεις ζήσει καλύτερα από εμένα. Ξες νομίζω πως αυτή η κοπέλα απλά δεν ήξερε τι ήθελε. Ακόμα και αν ήξερε μπορεί απλά να φοβόταν.

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Έχεις δίκιο. Τι γίνεται όμως όταν ένας φίλος σου, ένας άνθρωπος που έχεις δώσει αυτό το τετράδιο, το τετράδιο που κανένας άλλος δεν έχει διαβάσει, σε πατάει και γελάει με εσένα; Πώς πρέπει να νιώσεις εσύ για αυτό; Τι πρέπει να κάνεις;

ΚΩΣΤΑΣ:

Δεν έχω την παραμικρή ιδέα, πραγματικά. Λογικά πάντα ξεκόβεις, δεν του μιλάς και απλά τον βγάζεις από την ζωή σου. Αυτό πρέπει να κάνεις, τώρα το τι νιώθεις. Νιώθεις πόνο προδοσία και φυσικά όλο αυτό σε ενοχλεί.

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Αυτό λοιπόν προσπαθούσα να κάνω και εγώ, αυτά ακριβώς αισθανόμουν. Μόνο που δεν σταμάτησαν εκεί, πατούσαν και άλλο και αυτή τη φορά πολύ χειρότερα. **(Κοιτάει ντροπιασμένος κάτω.)**

ΚΩΣΤΑΣ:

Τι χειρότερο μπορεί να κάνει κάποιος από αυτό; Από το να σε πατήσει, να σε καταστρέψει ψυχολογικά.

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Κοιμάσαι ήσυχα τα βράδια σου; Θέλω να πω γυρνάς πλευρό με την πλάτη να βλέπει στο δωμάτιο;

ΚΩΣΤΑΣ:

Ναι.

(Τον κοιτάει με απορία και φόβο)

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Εγώ όχι. Ξες σαν να μην φτάνουν όλα αυτά που περνούσα πήγα μαζί με την τάξη μου τετραήμερη. **(Παύση, κοιτάει κάτω και όχι τον Κώστα που κοιτούσε τόση ώρα.)** Εμένα λοιπόν τα παιδιά όλα έρχονταν τα βράδια στο δωμάτιο και μου πετούσαν πράγματα, αυγά ας πούμε και γενικά ό,τι άλλο βρίσκανε, ένας θυμάμαι μου έριξε κάτι κεριά τη στιγμή που κοιμόμουν. Μου κουνούσαν το κρεβάτι και καλά για σεισμό ή κρυβόντουσαν από κάτω και με τρόμαζαν. Έφτασα στο σημείο να μην έχω κοιμηθεί στην εκδρομή και να μην μπορώ να κοιμηθώ το βράδυ. Ακόμα και τώρα κάποια βράδια δεν κοιμάμαι. **(Τον κοιτάει στα μάτια)**

ΚΩΣΤΑΣ:

Δεν ξέρω τι να πω. Πραγματικά λυπάμαι. **(Τον κοιτάει συμπονετικά.)** Οι γονείς σου πώς σε έστειλαν σε αυτή τη κόλαση;

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Οι γονείς μου δεν ήξεραν τίποτα. Τους είχα πει ότι έχω φίλους, ότι μου αρέσει το σχολείο και ότι περνάω καλά. Πάντα έκρυβα τα σημάδια από το ξύλο που έτρωγα.

ΚΩΣΤΑΣ:

Δεν το έμαθαν ποτέ, πολύ ωραία. **(Ειρωνεία)**

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Κάνεις λάθος. Τα έμαθαν όλα λίγο μετά την εκδρομή. Δεν άντεχα άλλο να τα κρατάω μέσα μου, έπρεπε να τα μοιραστώ μαζί τους, μέχρι εκεί πήγαινε.

ΚΩΣΤΑΣ:

Πώς αντέδρασαν;

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Ο πατέρας μου πήγε να σπάσει όλο το σπίτι από τα νεύρα του, γιατί δεν δεχόταν ότι υπάρχουν τέτοια παιδιά. Η μαμά μου έκλαιγε, με αγκάλιαζε και μου ζητούσε συγγνώμη για ό,τι πέρασα μόνος και έλεγε πως έπρεπε να το είχε καταλάβει.

ΚΩΣΤΑΣ:

Μεγάλε, πολλά είναι αυτά που πέρασες, δεν ξέρω αν θα τα κατάφερνα εγώ. Εμένα απλά με κορόιδευαν για το πώς ήμουν, βασικά ακόμα το κάνουν, απλά δεν με ενδιαφέρει γιατί πάντα κάτι θα έχουν να πουν. Τώρα καταλαβαίνω γιατί άλλαξες σχολείο.

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Ναι. Ήθελαν οι γονείς μου να μου δώσουν μια καινούργια αρχή. Αλλά είναι δύσκολο.

ΚΩΣΤΑΣ:

Όχι όταν έχεις καλή παρέα. **(Χαμογελάνε και οι δύο.)** Δεν μπορώ να καταλάβω αυτούς τους ανθρώπους! Πραγματικά δεν γίνεται! Ψάχνω να βρω τον λόγο αλλά δε μπορώ! **(Λέει με νεύρα.)**

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Κοίτα... **(Λέει και τρίβει τον αυχένα του αμήχανα.)** Εγώ είμαι από μια οικογένεια με πολύ μεγάλο οικονομικό πρόβλημα. Φορούσα κάθε μέρα τα ίδια ρούχα. Υπήρχαν και φορές που πήγαινα στο σχολείο με τρύπια παπούτσια. Ντρεπόμουν πάντα για το πώς

είμαι. Οπότε έλεγα ότι θα περάσω τους πάντες με τους βαθμούς μου. Κάτι που έκανα, αλλά από ό,τι φαίνεται δεν μου βγήκε σε καλό. Εδώ, πέρα από το σχολείο, είναι καλύτερα και οι γονείς μου οικονομικά. Δες πήρα καινούρια παπούτσια, έπρεπε να δεις τη χαρά της μαμάς μου που μου πήρε ολοκαίνουρια παπούτσια από μαγαζί και όχι από λαϊκή. Τρελαίνομαι να τους βλέπω χαρούμενους. Κάποιες φορές είχαμε μόνο ψωμί στο σπίτι και όπως καταλαβαίνεις μόνο αυτό έτρωγα. Αυτοί το γνώριζαν και απλά με κορόιδευαν νομίζοντας πως είμαι κατώτερος από αυτούς. Μια κακή αρχή κοίτα που μας έφερε μέχρι και φίλοι γίναμε.

ΚΩΣΤΑΣ:

Είδες; Να σου πω τώρα όμως, εσύ δεν υποτίθεται ότι θα έπρεπε να είσαι στην τάξη σου; Εγώ έφαγα ωριαία από την αγγλικού, γιατί της πήγαινα κόντρα στις μαλακίες που έλεγε.

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Κανονικά ναι, αλλά βαρέθηκα να μπω, είπα να εξερευνήσω λίγο το σχολείο.

ΚΩΣΤΑΣ:

Ωραία. Αφού και οι δύο δεν έχουμε τι να κάνουμε και είπαμε τα εσώψυχά μας, έχω μια ιδέα.

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Ωχ.

(Ευχάριστο ύφος και χαμόγελο)

ΚΩΣΤΑΣ:

Η αίθουσα κάτω πρέπει να είναι ανοικτή και πρέπει να έχει και μία κιθάρα. Τι λες πάμε να κάνουμε αυτούς τους στίχους τραγούδια;

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Τι κόλλημα έχεις φάει, ρε άνθρωπε; **(Αγανακτισμένος)**

ΚΩΣΤΑΣ:

Έλα ρε σιγά, στην αίθουσα της πληροφορικής θα πάμε, εκεί είναι η κιθάρα, είναι του καθηγητή και με συμπαθεί, δεν θα μας πει κάτι.

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Άντε... πάμε να δούμε τι θα καταλάβεις.

Σηκώνονται, κατεβαίνουν την σκάλα και μπαίνουν στην αίθουσα της πληροφορικής. Κάθονται.

ΚΩΣΤΑΣ:

Νομίζω πως το πρώτο που πρέπει να βγάλουμε είναι το «Μην με κοιτάς».

ΣΤΑΥΡΟΣ:
Θα σε εμπιστευτώ.

ΚΩΣΤΑΣ:
Για άκου.

Παίζει μια μελωδία

ΣΤΑΥΡΟΣ:
Δεν μου αρέσει, κάτι πιο έντονο θα ήταν καλύτερο.

ΚΩΣΤΑΣ:
Παίζει άλλη μελωδία. Αυτό καλύτερο.

ΣΤΑΥΡΟΣ:
Ναι, αυτή τη λατρεύω.

Κάθονται και τραγουδούν μαζί χωρίς να καταλάβουν ότι έχει χτυπήσει το κουδούνι για να φύγουν. Τη στιγμή που μπαίνει η διευθύντρια μέσα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ:
Εσείς παίζετε μουσική;

ΚΩΣΤΑΣ:
Ναι.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ:
Δεν το ξέρω το κομμάτι.

ΣΤΑΥΡΟΣ:
Είναι γιατί εγώ το έγραψα και ο Κώστας το σύνθεσε.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ:
Συγχαρητήρια, δεν ήξερα ότι έχουμε τέτοια ταλέντα. Τέλος πάντων πρέπει να φύγετε όμως, το κουδούνι έχει χτυπήσει δέκα λεπτά τώρα.

Τα παιδιά κατευθύνονται προς την έξοδο.

ΣΤΑΥΡΟΣ:
Κοίτα τι μπορεί να κάνει ένα τετράδιο.

ΚΩΣΤΑΣ:
Πραγματικά. Θεε να έρθεις το απόγευμα σπίτι μου; Να το συνεχίσουμε, είναι κρίμα να το αφήσουμε στη μέση.

ΣΤΑΥΡΟΣ:

Ωραία, θα τα πούμε σε κάτι ώρες είναι.

ΚΩΣΤΑΣ:

Καλό μεσημέρι.

Τα παιδιά φεύγουν προς διαφορετικές κατευθύνσεις.

ΤΕΛΟΣ